

Žalobce, advokát, tvrdě, že žalovaný ručí s druhým příkazcem solidárně za jeho palmární pohledávku, domáhá se na žalovaném zaplacení druhé poloviny palmární pohledávky, když k jedné polovině byl již žalovaný v jiném sporu odsouzen. Nižší soudy žalobu zamítly, vycházejíce z názoru, že, nebyl-li solidární závazek výslovně smluven, ručí více mandantů advokátu za jeho palmární pohledávku jen podle hlav.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesejde na tom, že objednané plnění na straně žalobcově bylo nedělitelné, protože to samo o sobě nevyklučuje dělitelnost závazku na straně jeho mandantů. Nesejde ovšem též ani na tom, jak si tito mezi sebou vyřešili smluvně, kolik který ponese z útrat společného zastupování a společně objednaných úkonů žalobcových. Nikoli proto, že se tito mezi sebou dohodli uhraditi společné náklady každý polovicí, nýbrž proto, že to odpovídá zákonu (§§ 888—890 obč. zák.), smí žalobce, neujednav si závazek solidární, požadovati od každého jenom polovicí. Není důvodu, proč by v této příčině měl býti mandátní poměr při úkonech advokátských posuzován jinak nežli obdobný poměr u jiného podnikatele-mandatáře, jehož jednání je taktéž v zájmu obou mandantů a povahou svou nedílné. Komplikace v souzeném případě nastala proto, že si oba mandanti mezi sebou smluvně stanovili uhraditi palmáře každý do polovice, protože jakákoli jiná úprava by se nemohla dotknouti žalobcova práva požadovati od každého polovicí podle zákona. Závada spočívá jenom v tom, že se finanční situace jednoho z mandantů zhoršila do té míry, že žalobce na něm onu polovicí ani nevymáhal. Předpisů notářského řádu (§ 175 not. ř.) dovolává se žalobce neprávem již proto, že jde o speciální ustanovení; takového ustanovení by nebylo potřeba, kdyby solidárnost závazků palmárních i bez úmluvy vyplývala již z obecnoprávních předpisů anebo z oněch úvah, jimiž se žalobce snaží zdůvodniti svůj právní názor.

Čís. 17360.

Usnesení místního zastupitelstva osady o zmocnění advokáta k provedení knihovního pořádku bez současněho zabezpečení úhrady na krytí výdajů je nezávazné, nebyla-li vydání pojata do rozpočtu.

(Rozh. ze dne 1. září 1939, Rv I 376/39.)

Žalobce (advokát) domáhá se na žalované osadě K. odměny za provedení právnických prací, k nimž byl zmocněn usnesením místního zastupitelstva žalované ze dne 7. září 1928. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Z povahy objednaného díla plyne, že s provedením díla jsou spojeny pro žalovanou výdaje, a bylo proto nutno ve smyslu § 10 (1) zákona č. 329/1921 Sb. z. a n., aby žalovaná, činíc usnesení o zmocnění dovolatelově k provedení knihovního pořádku, zároveň zabezpečila úhradu na krytí výdajů spojených s objednaným dílem, když vydání na ně nebyla v rozpočtu (§ 10 (2) téhož zákona). Bez zabezpečení uvedené úhrady za objednané dílo bylo usnesení žalované ze dne 7. září 1928 nedostatečné, vadné, a bylo také podle rozsudkových zjištění nadřízenými úřady administrativními zastaveno, pokud se týče zrušeno jako usnesení odporující zákonu. Tímto rozhodnutím je ve skutečnosti odňat žalobnímu návrhu právní podklad, a byla proto právem žaloba zamítnuta. Výtkou dovolatelovou, že administrativní úřady neprávem zrušily zmíněné usnesení žalované, nelze se zabývat, poněvadž přezkoumávání rozhodnutí administrativních úřadů se vymyká působnosti dovolacího soudu. Námitka dovolatelova, že neměl možnost se přesvědčiti při zadání díla o tom, zda položka za tuto práci je kryta rozpočtem, je lichá vzhledem k předpisu § 6 (1) zák. č. 329/1921 Sb. z. a n. K tvrzení, že prý dovolatel byl uveden v tom směru v omyl, který v něm vzbudila žalovaná, nelze přihlížeti, neboť jednak jde o novou skutkovou okolnost v prvé stolici nepřednesenou (§ 504 c. ř. s.), jednak tvrzení ono nemá právního významu v této při vzhledem k neplatnosti usnesení ze dne 7. září 1928, o něž žalobní návrh je opřen.

Čís. 17361.

Předpokladem nároku zaměstnance proti zaměstnavateli na náhradu přiměřeného užitku z vynálezu učiněného ve službách zaměstnavatele (§ 5 odst. 4 pat. zák.) je, že jde o vynález nový ve smyslu § 3 pat. zák.

V otázce novosti vynálezu jako předpokladu nároků podle pat. zák. rozhodují hlediska objektivní.

Tím, že na vynález byl skutečně udělen patent, není s konečnou platností rozhodnuto, že jde o vynález nový.

(Rozh. ze dne 1. září 1939, R II 20/39.)

Žalobce se domáhá zažalované částky jako přiměřeného užitku z vynálezu, jež učinil, když byl ve službách žalované strany, která ve svém podniku a i jinak onoho vynálezu používá. Po stránce právní opírá žalobce svůj nárok o předpis § 5 posl. odst. patentového zákona a dále o předpis § 879 obč. zák., protože prý smlouva ze dne 11. dubna 1933 uzavřená mezi ním a žalovanou je pro rozpor s dobrými mravy neplatná a protože prý žalovaná strana právě pro ujednání neplatné smlouvy byla obohacena při nejmenším o částky, které se rovnají při-